

Fénysugár

Evangeliumi hitebrazító és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Szorosságban vagy? II. Korinth. 6:12.

A szorosság egyike azoknak az érzéseknek, amelyekkel a Bibliában többször találkozunk. Szorosságot érzett a tékozló fiu, mielőtt elment volna hazuról, o t t h o n az atyai házban. Szorosságot érzett Ádám és Éva a gazdag Édenkertben attól az egy fától, amelyről nem volt szabad enni. A szorossággal találkozott Izráel népe a p u s z t á b a n, akkor, mikor már szabadon élhetett volna s ez a váratlan szorosság eltakarta elője a réginek, az egyptominak képét, úgy hogy visszakivánkozott abba. Fojtó szorosságot érezhetett Judás az urvacsora estéjén és Tamás is azon az estén, mikor együtt volt tanítványtársaival, akik már elhitték, hogy feltámadott az Úr. Szorosságot éreztek sokan Pál apostol közelében. S ma is sokan akkor kezdik magukat szorosságban érezni, amikor találkoznak egy keresztyénnel, aki határozottan az Urnak él.

A szorossággal először voltaképen a szoros kapunál kellene találkozni Isten gyermekeinek. Tény azonban, hogy a meginduláskor a sziv annyira tele van örömmel, hogy a szorosságot észre sem veszi. Izrael népének is milyen szoros volt a Vörös tengeren az útja s annak a szorosságát fel sohasem panaszkolta! Előbb-utóbb azonban mindenkinek találkoznia kell a szorossággal. Egyszer csak elkezdjük érezni. Érdekes változás. Szorít az, ami mellett eleinte érzéketlenül mentünk el. Szorít az, amit eddig nem vettünk komolyan. De az is megesik, hogy szorosnak érezzük azt, amiben korábban már jól el tudtunk férni.

A szorosság elválaszthatatlan a keresztyén lélettől. De a szorosság nem a szivre tartozik. A szivnek a szabadságot kell éreznie. „Megismeritek az igazságot s az igazság szabadokká tesz titeket.” A s z o r o s s á g akkor kínos, ha nem élünk a s z a b a d s á g g a l ott, ahol azzal kellene élni, és ragaszkodunk a szabadsághoz ott, ahol a szorosság t ö r v é n y. Aki szorosságot érez a szivében, annak vizsgálat tárgyává kell tennie, hogy voltakép mit is óhajt. Nádszálat nézni mentél a pusztába, melyet kénye-kedve szerint hajtogat a szél? Vagy puha ruhába öltözött embert?

Ne azon kezd, hogy mi az, ami szorít; nem lehetne-e kijjebb tenni a csavarokat; nem lehetne lekötözni a kezeket, melyek szorossá teszik neked a helyzetet! Tudod min kezd? Az örömmön kezd. Örülnöd kellene hogy már ennyire meri az Ur nálad fokozni a forma nyomását. Az aranyveret nem készülhet lágy kocsonyás-pépbén. Ha nem engeded szorítani a negatívot, nem fog kiabrázolódni rajtad a Király képe s átszűrődni beléd a Bárány természete. Gondolod, hogy az aranytalentum sopánkodott azon, mikor szorították? Nem volt-e boldog? S nem lehetsz-e te is? Még ma-

gad is szoríthatod magadat hozzá. Őh csak jöjj, kerülj rám mennyei vonás! És ha a szorítással a szőlőműves metsző ollójánál találkozol? Akkor se térj ki előle. Csak ne menjen a szivedre, ami tulajdonképp csak egy tagodnak szól. Nem jó dolog, ha szolgamódra tűröd a szorítást. Neked az Urral van dolgod. Az Urnak pedig csak az ő képével s a gyümölcsözésre választott szőlővesszővel. Az bizonyos, hogy mélyre kell hatolnod. De ha ott, ahol kell, vállalod engedelmesen a szorosságokat, akkor az Ur elvisz téged az egyetlen tágas helyre, melyen szabad járnod, hol nem kell érezned a szorosságokat, hol mennyei bőség van és én-mentes szabadság: az Ő színe elé. Ez a tágas hely az Őbenne elrejtett élet. Nem az a baj, hogy időnként szorosságban találjuk magunkat. A baj az, ha megfeneklünk s beletömlőcöljük magunkat, mint Illés a barlangba.

G. A.

Emberek, akiken nehezen lehet segíteni

az olyan emberek, akiknek nem lehet semmit sem mondani.

Kitünően értenek ahhoz, hogy mások felett kritikát gyakoroljanak, semmisen kerüli el éles tekintetüket. Tekintetük olyan éles, hogy többet látnak, mint amennyi a valóságban van. Amellett nagyon sokat tartanak „az ő éles elméjük” és a biztos kritikájuk felől. De ha a saját hibáikra figyelmezteted őket, akkor egészen másképpen áll a dolog. Csudálkoznak és botránkoznak. Rossz emberismerőknek mondanak téged. Te korlátolt vagy, mert nem érted meg őket, sőt kicsinyesnek és féltékenynek is mondanak.

Emberek, akiknek mindent meg lehet mondani, de amellett olyanok maradnak, mint amilyenek voltak. Ez hasonló emberfajta, csak másnak mutatja magát. Nem sértődnek meg, ha hibáikra felhívjuk figyelmüket. Sőt barátságosa megköszönik. Először azt hisszük, hogy elértük célunkat, de aztán látjuk, hogy minden a régiiben maradt. Nem pattannak fel, mert ahhoz jó nevelésük és sok a keresztyéni máz rajtuk. Keresztyéninek tartják, hogy az emberek megmondhassák nekik a véleményüket, de ugyanolyanok maradnak, mint voltak. Ezeknek is nehéz valamit megmondani és a Szentírás szavait: „Engedj a tanácsnak, . . . hogy bölcs légy végre” — nem fogadják meg.

Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy minden tanácsot meg kell fogadni, amit nekünk adnak. Hová jutnánk akkor? De ha igazi keresztyének tanácsolnak nekünk valamit, akkor azt komolyan és őszintén meg kell vizsgálnunk Isten világításában. És akkor meg fogjuk tapasztalni, hogy Isten sokszor emberek által is szól hozzánk.

Hálátlan emberek. Ezekben különösen nehéz segíteni. Bár mennyi szereletet is kapjanak Istentől és emberektől, azt egészen természetesen találják. Nem is örülnek neki, hanem azon keseregnek, ami nem felel meg a kívánságaiknak. A lelki ajándékok iránt is hiányzik belőlük az igazi érzék. Nem tudják felfogni, hogy milyen kibeszélhetetlen kegyelme Istennek, hogy Isten lehalj hozzájuk, hogy megmentse őket a bűneikből, hanem azt gondolják, hogy különös szivességet tesznek avval Istennek, ha meghagyják magukat menteni. Különösen azt tekintik érdemnek, ha „Istenért dolgoznak.” De az Ur csak kegyelmet nyert bűnössel és összetört eszközzel tud dolgozni és, ha ezért a mélységbe viszi őket, akkor ezt érthetetlennek tartják és kételkednek Isten igazságosságában és szeretetében.

Emberek, akik soha sem hibásak. Bennük minden feltétel megvan a legjobb eredményhez. És ha megkérdezzük, hogy miért nem jutnak mégsem semmire, akkor en-

Ha Isten szól véled.

*Ha Isten szól véled, jól figyelve állj ott,
Kicsiny kamrádból zárd ki a világot,
Lehet, hogy olyan szót fog elébed hozni,
Mit csak magadnak kell szivedben hordozni.*

*Ha Isten szól véled, ne ejtsen szád panaszt,
Ha szenvedés s könny közt kell is megéred azt,
Lehet, míg rád borul sötét napok árnya,
Szent szerelme titkát eléd akkor tárja.*

*Ha Isten szól véled, akkor te légy csendőbe,
Nehogy elhallgatva álljon véled szembe,
Mert úgy nem tudod meg, hogy beszédjé élet,
S azért hallgat, mert ez kötelességgé lett.*

Vargha Gyuláné.

Kétféle kegyelem.

II. Mózes 33:13-ban azt olvassuk Mózesről, hogy így szólt az Urhoz: „Ha kegyelmet találtam szemeid előtt, mutasd meg nekem a te útadat, hogy megismerjelek téged és kegyelmet találhassak előtted.“ Igen, Mózes már talált kegyelmet, már akkor, mikor mint kis gyermek a Nilusban feküdt és csodálatosan megmenekült. De most ismét kegyelmet keres. Hol? mikor? miért? Ha Isten megmutatja neki az Ő utait, hogy járhasson rajtok. Kétféle kegyelem van készen számunkra: az egyik, amely a mi hozzájárulásunk nélkül talált meg bennünket, mikor még bűneinkben halva voltunk, a másik, amelyik pedig akkor ér el hozzánk, mikor ismerni akarjuk Isten útait, hogy azokon járhassunk. Ismered-e ezt a kétféle kegyelmet?

Zeller Sámuel.

Későn.

Egy fiatal ember, aki látta, hogy életén változtatnia kell, ezt mondta: „Egy negyedév múlva meg fogok térni!“ Amikor a negyedév elmúlt, azt mondta: „Egy hónap múlva más leszek!“ Amikor a hónap lejárt, megfogadta, hogy: „Holnap már komolyan veszem a dolgot.“ Másnap egy baleset véget vetett az életének. A hidegülő ajkak utolsó sóhaja volt: „Késő, késő.“

Habozol? De mi lenne, ha az Ur is haboznék a megbocsátással? Vagy túlságosan jó vagy ahhoz, hogy megtérj? De mi lenne, ha az Ur azt mondaná neked: „Túlságosan jó vagy a mennyország számára, menj máshova!“ — Vagy túlságosan rossz vagy ahhoz, hogy kegyelmet találj? Nem tudod, hogy az Ur Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett?

Gondolatok.

A legnagyobb méltóság az, ha Jézusért félreismertetünk, s ezt a nagy méltóságot csak itt a földön érhetjük el, a mennyországban már nem. Mennyire örülnünk kellene tehát, ha Jézusért és az igazságért megvetnek bennünket. Ez a legnagyobb dicsőség!

Hebich Sámuel.

*

Istennek csak úgy szolgálhatunk, ha felebarátainknak szolgálunk. Le Seul Pál.

Miért dolgozol?

(Sunder Singh.)

Nepal, indiai tartomány kormányzója három férfit küldött dolgozni a kertjébe. Az egyiknek 8, a másiknak 12 márka bért ígért a napi munkáért; a harmadik rabszolga volt és így az semmit sem kap. A kormányzó elbűjt a kertben, hogy megfigyelje a munkásokat. Az a munkás, akinek 8 márkát ígért, nem csinált semmit sem, hanem egy fa alá feküdt és aludt. Az a munkás, akinek 12 márkát ígért, hűségesen dolgozott egész nap. A rabszolga egész szívvel véggezte a dolgát, úgy mintha a saját kertjében dolgoznék. Este magához hívatta a kormányzó az embereket. Először az jött, akinek 8 márkát kellett kapnia. „Te lusta voltál és egész nap a fa alatt aludtál“ — szölt az úr — „ugyanarra a fára foglak felakasztatni.“ És így is tett. Félelemmel közeledett hozzá a másik napszámos. De az úr meg volt vele elégedve és a kialakított 12 márkán felül még ajándékot is adott neki. Azután a rabszolga következett. „Mi a te béred?“ — kérdezte a kormányzó. — „Te uram vagy, megvásároltál, a tied vagyok és éltem fogytáig szolgálok neked szeretetből. Te Atyám vagy és amennyi ruhát és ételmet adsz, az elég nekem“ — mondta a rabszolga. — „Mert nem díjért, hanem irántam való szeretetből dolgoztál, ezentúl a fiam leszel és a mi az enyém, az a tiéd is“ — felelt az úr. — És minthogy nem volt gyermeke, örökbe fogadta a rabszolgát. Amikor ezt az a munkás meghallotta, akit halálra ítél, megbánta tettét és mondta: „Ha én is úgy dolgoztam volna, mint az a rabszolga, akkor engem is ez a szerencse ért volna.“

Isten az ő szőlőskertjébe küld minket. Ha mi is szeretetből dolgozunk a mi Atyánk szőlőskertjében, akkor a mennyei dicsőség örökösei leszünk.

Bizonyíték.

Egy misszionárius megkérdezte egy négert, hogy mi az alapja az Istenbe vetett hitének. „Uram“ — felelte a néger — „50 éves vagyok és azóta a napot mindig keleten látom feikelni és nyugaton lenyugodni. A sarkcsillag még mindig ott van, ahol először megláttam, a göncöl szekere sem változtatta meg a helyét. Az ember alkotásaival másképp áll a dolg. Őrát csinál, egy ideig jól megy, de azután elromlik és egyszerre csak megáll. De a nap, a hold és a csillagok nem lépnek le a pályájukról. Van egy erő, amelynek a hatására az egyik ember meghal, a másik meggyógyul. Amely esőt küld és szárazságot és amely mindent mozgásban tart. Ez mind Isten létezése mellett bizonyít.“

Gandhi

ujságja egy husvétii ünnepen 4 hárszábon keresztül irt Jézusról, a befejezés így szölt: „a jelen problémájának a megoldása attól függ, hogy mi Jézus gondolatai szerint és szellemében oldjuk-e meg.“

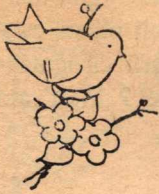
Ezt egy hindu mondta és mi?

Szolgalat.

(Sunder Singh.)

Indiában élt egyszer egy gazdag ember, akinek egy szép és jólápolott kertje volt. Egy napon, mialatt a fia a kertben ült, jöttek a madarak és megették a gyümölcsöt. Bement a szarvasmarha és eltaposta a veteményeket. A fiu látta, de nem hajtott ki. A szomszédok mondták: „Hogyan tudsz nyugodtan ülni és nézni, hogy az apád kertje tönkre menjen? Hajtsd el az állatokat!“ „Az apám nem mondta és így ez nem az én felelősdetem“, — mondta a fiu. Amikor az apa meghallotta fia tettét, elűzte a házából.

Isten utasítása számunkra a környezetünk szükségéből és hiányaiból származik, és nem szabad mindig egy különös mennyei parancsra várunk.

Gyermekeinknek!

Ébren vagy-e?

Ha elolvasod a fenti kérdést, bizonyára azt feleled rá, igen ébren vagyok mindig, amikor nem alszom. De én most más ébrenlétről szeretnék néked beszélni.

A kis Ilonkának van egy képe, amit nagyon szeret. Ez a kép a bibliai tiz szüzet ábrázolja. (Máté 25: 1—13.)

Ilonka sokszor előveszi és megnézegeti ezt a képet, s nagyon vágyik arra, hogy mikor az Úr Jézus eljön, őt ébren találja.

Egy alkalommal azt mondta az édesanyjának: „Anyuskám, ha éjjel jönne el az Úr Jézus, mikor én alszom, tessék felköltetni.” Az édesanya erre azt felelte: „Tudod, kislányom, hogyan várhatod az Úr Jézust ébren? — Ha mindenben engedelmessz Neki, ha nem vagy duzzogó, makacs, engedetlen, irigy, szeretetlen, mindig igazat mondasz, ha mindenben, de mindenben az Ő akaratát keresed. Akkor ha éjjel is jön és a szempilláid is szorosan zárva lesznek, lelki szemeiddel meglátod Őt, mert kész voltál a szavának engedelmessz. De ha nem hallgatsz Rá, s mindig csak szomorítod Őt, akkor ha nappal jön is és ébren leszel, mégsem láthatod meg Őt. Lelki szemeid vakok lesznek, mert a füleid süketek voltak az Ő szavának meghallására.”

* * *

Kedves kis olvasóm, vajjon te hogy várod az Úr Jézust, ébren, vagy alva?

Ágneske utja.

Sötét este volt, amikor a kis Ágnes hazafelé indult édesapjával. Nagyanyja a szomszéd faluban lakik, őnála voltak látogatóban. Ilyenkor őszszel már rövidek az esték, korán sötétedik és, hogy hamarabb hazajérjenek, Ágneske édesapja a rövid erdei ut felé kanyarodott. Nemsokára a sűrű erdőbe értek. Kétoldalt a fák olyan sűrűn sorakoztak, hogy körülöttük sötét éjszaka volt. Amint az erdőbe értek, Ágnes, aki addig vigan beszélgetve ugrándozott apja előtt, mindig csendesebb és csendesebb lett és odasimult apjához. Minél beljebb értek az erdőbe, annál sötétebb lett és a fák is olyan félelmetesen zúgtak. Ágneske reszkető kezét apjába tette és remegő hangon kérdezte:

— Apám, ugye az Úr Jézus velünk jön?

— Igen Ágneském — felelte az apja — ne félj, az Úr Jézus mindig az övével van és megvédi őket a veszélyben.

Ágnes csendesen ment tovább.

Mindig gyorsabban és gyorsabban, úgy szeretett volna már kiérni az erdőből. Az út mindig keskenyebb lett és a bokrok ágai majdnem összehajoltak. Ágneske ijedten kérdezte:

— Édesapám, elférünk még mind a hárman?

— Kik gyermekekem?

— Te, az Úr Jézus és én?

— Igen, kedves gyermekekem, Ő megy középen és minél szorosabban egymáshoz simulunk, annál több helye van az Úr Jézusnak — mondta az apa.

Nemsokára kint voltak az erdőből. — Ágneske vidáman szaladt haza és ölelte át édes anyját és boldogan mondta el, hogy az Úr Jézus a szűk uton is velük volt.

Megtapasztaltatok-e már ti is, hogy minél nagyobb a veszedelem, annál közelebb van hozzátok az Úr Jézus?

Egy cirógatás.

Észrevehettétek nemrégiben, hogy Blumhardt lelkész úr életrajzát hozta a „nagy“ Fénysugár.

Szerette ám ő a gyermekeket is! Egyszer, mikor gyülekezetében látogatott, egy nyolc éves fiúcskát mutatott be neki az édesanyja. Panaszkodott, hogy nagyon nehezen megy a gyermeknek a tanulás. Blumhardt néhány szót szólott a gyermekhez és megcirógatta. „Néhány nap mulva — írja az esetről a lelkész — ismét ebbe a házba jutottam és az anya mosolyogva jött elé. Elmondta, hogy a gyermek a látogatást követő estén, mikor kívülről tanulta leckéjét, így szólott: „Anyám — úgy érzem, könnyebben tanulok, amióta a káplán úr megcirógatott.“

Kedves gyermekek, ti olyan sok cirógatást kaptok. Mondjátok, nem árt meg az nektek? Ki kapott már olyan cirógatást, amelyből haszná volt?

De még valamit hadd sugok nektek. Tudjátok, miért volt olyan csodálatos ereje az egyszerű cirógatásnak annál a gyermeknél? Mert aki tette, imádkozott érte.

Lacika.

Egy lelkész bácsi, aki minden héten egyszer ellátogatott egy gyermekkorházba, talált ott egy gyermeket, aki nagyon szomorú volt, mert a lábát le kellett vágni.

A lelkész bácsi vigasztalni akarta Lacikát és így szólott:

— El fog jönni az apád és itt lesz majd veled.

— Nem — felelte Lacika — az apám meghalt és nem jöhet.

— Hát akkor az anyád jön majd!

— Az anyám betegen fekszik és nem jöhet.

Mielőtt a lelkész tovább kérdezhetne volna, Lacika reszkető hangon szólott:

— Az Ur Jézus nálam lesz.

A Megváltó nekem még kedvesebb.

Sanyika szülei egyszerű falusi emberek voltak. Sanyikának sokat beszéltek a Megváltóról és Sanyika lelkében korán meggyulladt egy kis lángocska, ami többet nem aludt ki. Sanyika tudta, hogy nagyon sokat köszönhet ebben szüleinek és nagyon ragaszkodott is a szüleihez és különösen az apjához.

Mikor egy este hazajött az édesapja, Sanyika ujjongva kúszott fel apja ölébe és így kiáltott:

— Apám, nagyon szeretlek, de a Megváltót még jobban szeretem.

Az olyan gyermeknél, aki a Megváltót így szereti, beteljesedik az Ige: „Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek megtalálnak.“ Péld. 8:17.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Szept. 1. II. Kir. 23:1—6, 11—15, 21—26. Jósias király igazán komolyan vette azt, amit Isten neki a törvény könyve által szólt. Nem elégedett meg azzal, hogy bűnbánata jeléül megszárgatta ruháit, hanem azonnal hozzálátott, hogy a népet is bűnbánatra szólítsa föl, és egyuttal sietett mindent eltávolítani, ami a népnek szívében továbbra is táplálhatta volna a bálványimádás bűneit. Ha te komolyan akard az Urat követni, akkor nem elégedjél meg azzal, hogy csendem óráidban bűnbánólag imádkozol, hanem mindennapi életedben szakíts mindennel, ami megakadályozza az Úrral való közösségedet, s a keresztyén életedben való előhaladásodat. Ne szegyenítsen meg a megtérés teljességében az ótestamentomi Jósias. (25. v.)

Zsid. 12:1—13.

Szept. 2. II. Kir. 24:8—20. Izráel népe az Úr kegyelmének újabb megnyilvánulását nyerte Jósias király idejében, de nem ragadta meg úgy ezt a kegyelmet, hogy továbbra is a világosságban járt volna. Fájdalom, Jósias fiai nem követték az atyjok által kijelölt utat, engedetlenek, gonoszak voltak s a népet is újra beletántották a bűnbe. Most már gyors léptekkel közeledik az ítélet. Ahol a szívek újabb meg újabb kegyelmi időket elmulasztanak, ott eljön a büntetés ideje. Milyen komoly figyelmeztetés ez a mi magyar népünknek is, de minden egyes léleknek is közöttünk!

Zsid. 12:14—29.

Szept. 3. II. Kir. 25:1—21. Milyen megrendítő Jeruzsálemnek a sorsa. Látjuk ebből, hogy mennél közelebb lépett az Úr valamely néphez, vagy akár egyes lélekhez is, annál nagyobb azon a felelősség, hogy az alázatosság és engedelmisség útján járjon. Aki hallván nem hall, az végre süketé lesz, aki látván nem lát, az teljesen elveszti a látóképességét (milyen megrendítő szemléltető kép erre Sedekias megvakítása), aki elzárja a szívét, annak szíve megkeményedik, s elkövetkezik reá az ítélet. Ma, ha az Ő szavát halljuk, meg ne keményítsük a mi szívünket, hanem meneküljünk Jézus mentő kezei közé.

Zsid. 13:1—3, 5—12.

Szept. 4. II. Kir. 25:22—30. Izráel népe a babilóniai fogságba került, Joákin király is ott ült, idegen földön a fogházban. Súlyos ítélet volt ez az egész engedetlen nép fölött. És még sem volt végleges ítélet. A nagy sötétség fölött is ott lebegett Istennek Lelke s készítette elő az új időket, a Megváltó eljövételének idejét. Mint ha a megengesztelődő Úr kegyelmének első sugára volna ez, amiben Joakin király

Babilóniában részesül. Úgy érzed, hogy Isten büntető keze van rajtad bűneid miatt? Ez az érzés a kegyelemnek első sugara. Fordulj oda a bűnbocsátó, kegyelmes Istenhez, a Megváltóhoz!

Zsolt. 50:14—23.

Szept. 5. Luk. 17:11—19. Valjon mi volt az oka, hogy tíz meggyógyított közül csak egy tért vissza halát adni és Istenet dicsőíteni, a többi kilenc pedig nem? Bizonyára az, hogy az a kilenc csakis a testi bajával foglalkozott s csak abból akart meggyógyulni, lelkének baját és szükségét pedig nem érezte. A tizedik pedig alázatos, bűnbánó szívvel jött oda, s érezte, hogy a gyógyulás nem csak testére, hanem lelkére is kiterjedt. Pedig a többi kilencet is erre a tapasztalatra akarta volna vezetni az Úr Jézus a testi gyógyítás által, de azok nem értették meg. Nem volt-e már neked is ilyen megérteni való tapasztalatod, s megértetted-e?

Galaták 5:16—24. János 5:1—14.

I. Timotheus 1:12—17.

Szept. 6. Zsolt. 62. Jól hangsúlyozzuk ebben a zsoltárban ezt a szót „csak.” Ne keressük a mi nyugalmunkat, békességünket, boldogságunkat semmi másban, csak Istenben. Sem emberekben, sem földi jólétben, sem önmagunkban, egyedül csak Istenben. Önala van minden hatalom, a mellyel bennünket megeléghet és boldoggá tehet, és minden kegyelem is, hogy megcselekedheti azt, a mi bűnös voltunk dacára.

Zsid. 13:13—25.

Szept. 7. Jer. 29:1—14. Milyen fényes napsugárként hatolhatott be a Jeremiás levele a babilóniai fogságban sínylődő zsidóknak a lelkébe! Hogy eloszlathatta arról a csüggedésnek, az elkeseredésnek, a reménytelenségnek felhőit! Isten nem akarja, hogy ők ebben a fogságban elpusztuljanak. Azt akarja, hogy megtisztuljanak, megerősödjenek. Majd ha a fogság szenvedései által véghezvihette rajtuk a maga munkáját, akkor ki fogja őket szabadítani és hazavinni. Oh valóban békességnek gondolatai ezek! S Isten ma is ugyanaz az Isten. Ma is megtalálhatja Őt, aki teljes szívből keresi, ma is feleletet kap tőle, aki Őt segítségül hívja.

I. Tim. 1:1, 2, 12—17.

Szept. 8. Jer. 30:1—5, 7—11. Egészen büntetés nélkül nem hagyhatja az Úr azt, aki vétkezett. A bűn magában hordja a büntetést; minden bűnnek meg vannak a maga következményei, amelyeket elkerülni nem lehet. De a bűnbocsánat, a kegyelem mindenkor készen van. A bűnös léleknek kereszttütrése a kegyelem megragadásáig

sokszor nehéz tusa, de ha a léleknek a szabadulás után való vágya őszinte, akkor a szabadulás föltétlenül megérkezik.

I. Tim. 2: 1—10.

Szept. 9. Jer. 30: 12—22. Az emberi szívnek azt a sebé, amelyet a bűn ejtett rajta, senki meg nem gyógyíthatja, egyedül csak az Úr. A sátán belevisz bennünket a bűnbe, de mikor aztán vergődünk a bűn által okozott gyötrelmekben, akkor csak nevet rajtunk. Az Úr azonban jön a gyógyítással. Bűnünket megítéli, de egyúttal képessé tesz arra, hogy mi is megítéljük és elszakadjunk tőle. S akkor aztán magához kapcsol. Az övéi leszünk, s Ő amiénk. Ez a megtérő bűnös boldog tapasztalata.

I. Tim. 3: 14—16; 4: 1—5.

Szept. 10. Jer. 31: 1—14. Óh, milyen nagy is az örökkévaló szeretet! Annak sem eleje sem vége, annak szélességét és hosszúságát, mélységét és magasságát megmérni nem lehet. (Ef. 3: 18). S ha Isten ilyen szeretettel szerette Izraelt, milyen szeretettel szerethet téged, akiért odaadta az Ő egy-szülött Fiát? S ha az Ő Fiát odaadta éret-tünk, hogyne adna Ő vele együtt mindent miénkünk, amire csak szükségünk van? (Róm. 8: 32.) Igen, Ővele, Őbenne minden a mienk, de ha Őt elvetjük, ha Ő tőle elfordulunk, akkor nincs számunkra menekvés, akkor tapasztalni fogjuk, hogy Isten megemésztő tűz. (Zsid. 12: 25—29.)

I. Tim. 4: 6—16.

Szept. 11. Jer. 31: 15—22. Az Úr szeretetből ver, mint a jó atya az ő fiát, hogy bűnének megismerésére és megbánására bírja. De a verés csak addig tart, míg a bűnbánat be nem következik. Az Úr megemlékezik rólunk, megindul és megkönyörül rajtunk. De mi se feledkezzünk meg róla, hogy honnét hozott ki bennünket. Rakjunk magunknak utjelzőket, melyek újra meg újra emlékeztessenek bennünket, hogy a kegyelemnek milyen megnyilvánulásai és tényei által vezetett vissza bennünket az atyai házhoz.

I. Kir. 17: 8—16.

Szept. 12. Máté 6: 24—34. Egyike a legnehezebben megtanulható leckéknek a keresztyén számára az, hogy az aggodalmaskodás bűn. Hogy a kevélység, a hazugság, a paráznaság, azt könnyebben megérti, de az aggodalmaskodásról azt hiszi, hogy arra neki is van oka és joga. Pedig nincs. Oka nincs, mert van neki szerető édes Atyja, aki minden szükségéről

gondoskodik, és joga nincs, mert teljes bizalommal kellene viseltetnie az iránt a szerető, gondoskodó Atya iránt. Ha nem így cselekszik, vétkezik. Elárulja, hogy még nem keresi teljes szívvel és lélekkel Istennek országát.

Gal. 5: 25—6: 10; János 11: 1—11; II. Thess. 3: 6—13.

Szept. 13. Zsolt. 65. Nem csodálatosé, hogy az a hatalmas és fenséges Isten, aki erejével hegyeket épít, aki lecsillapítja a tengerek zugását, minden egyes emberhez lehajol, meghallgatja könyörgését, a bűnbánónak bűneit megbocsátja, magához fogadja s házának minden javaival ellátja? Bizony csodálatos, hogy Isten mi mindent készített azoknak, akik Őt szeretik. (I. Kor. 2: 9.) Ő mindenkit szeret, de az Ő szeretetének ajándékait csak azok tudják elfogadni, akiknek szívében fölébred a viszon-zás erre a nagy isteni szeretetre. „Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.” (I. Ján. 4: 19.)

I. Tim. 5: 17—25.

Szept. 14. Jer. 31: 23—37. Isten a kegyelemnek teljes kiárasztását igéri Izraél megtérő népének. S ezt igéri minden megtérő szívnek. Nála teljes megelégtetés van (25. v.), teljes megépülés (28. v.), a szívnek teljes megújulása (33. v.), a bűnnek teljes elföldöztetése (34. v.), visszavonhatatlan kegyelem. (37. v.) Ismered-e azt a kegyelmet? S ha ismered, elmerülsz e benne mindig mélyebben, míg azt nem tapasztalod, hogy a kegyelem árja meg nem lábolható, hanem visz és ragad magával. (Ez. 47: 1—5.)

I. Tim. 6: 1—12.

Szept. 15. Jer. 33: 1—11. Aki bűneinek bocsánatát már hittel elfogadta, annak szíve megtelik örömmel és ajkai hálaadással. A megtéretlen ember, ha imádkozik, csak kérni tud, de az ujjászületett ember imádságában az első helyet a hálaadás foglalja el. Az már megtanult Ő általa, a Jézus Krisztus által, dicséretnek áldozatát vinni mindenkor Isten elé, az Ő nevével vállalt tevő ajkának gyümölcsét. (Zsid. 13: 15.) Annak ajkáról el nem fogy az örömmek és vigasságnak szava, az megtanulhatja azt az örvendező éneket is, a mellyel a menyasszony siet az égi Vőlegény felé. Csak arra kell vigyáznia, hogy lámpásából ki ne fogyjon az olaj, mert csak égő lámpával bocsátatik be a mennyegzői házba. (Máté 15: 1—13.)

I. Tim. 6: 13—21.

Vargha Gyuláné.

Nézd meg az embereket, mindenkitől tanulhatsz valamit. És ha előt-ted világossá lesz az, hogy azoknak olyan erényeik vannak, amelyek neked nincsenek, akkor ne utánozd őket, hanem vidd a dolgot Istened elé.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.